

personlig Forhøndelse af en Stævning kan være meget ubehagelig; man vil ved at sende Stævningensmænd ud for at forkynde Stævning personlig for Folk paa Gaden, eller hvor de træffe den Vedkommende, chikanere ham meget betydelig. Jeg tror, at de fleste helst ville have saadanne Indkaldelser i deres Hjem, Bopæl eller Kontor, og den Ubehagelighed, at blive overfalden med den Slags Meddelelser paa Gaden eller offentlige Steder, forekommer det mig nok, at man med Føie kan fordrø sig fritaget for, naar man har en Bopæl og der lettelig er at finde. Mig forekommer det, at denne Forhøndelse af Stævningen personlig ikke burde kunne finde Sted øhldig, uden at man først havde forsøgt at forkynde den paa Vedkommendes Bopæl eller Kontor, hvis han har et saadant. Jeg er fremdeles enig med det ærede Medlem for Præsto Amt's 3die Valgtreds deri, at det vil være rigtigt at foreskrive, at der altid skal afleveres en Gjenpart af Stævningen til Vedkommende. Men særlig forekommer det mig høist nødvendigt, naar Stævningen kan ske for den Paagældende personlig paa Gaden, eller hvor man træffer ham. Det er det Mindste, en Mand kan forlange, som bliver attraperet paa Gaden af et Par Stævningensmænd, der læse en Stævning op for ham, saa at han altsaa ikke har Midler til at sikkre sig Stævningens Indhold, Tiden, der er berammet til at møde osv., at han i alt Fald faaer en skriftlig Meddelelse om Stævningens væsentlige Indhold. Det kan jo være, at han overrastes af denne Stævningens Forhøndelse, medens han er i høi Grad optaget af ganske andre Ting, saa at det er høist uskyldigt, om Noget af Stævningens Indhold kan udgaa af hans Erindring eller endogjaa indgaa hans Opmærksomhed. Jeg skal ikke særlig dvæle ved flere af disse Særegenheder, som man vistnok uden Vanskeligheder kan faae klarede.

Hvad Appelfristerne angaar, forekommer det ogsaa mig, at 4 Maaneders Frist kan være ganske passende og det, hvad enten der er Tale om Appel til Overretten eller til Høiesteret. Derimod vil jeg blot reise det Spørgsmaal, uden dog at udtale mig nærmere derom, om det ikke er vel kort, naar man efter § 7, 3die Stykke har nedsat den Frist, der gives til at udtage en ny Appelstævning, naar den første Stævning er bleven afvist paa Grund af en Formfeil, idet man da har bestemt, at Fristen i alle Tilfælde ikke maa være over 14 Dage. Jeg tror, at det kan være en vel kort Tid, naar Sagsføreren og Parten bo langt fra hinanden; det kan jo ogsaa være, at en af dem kan være bortreist i nogen Tid. Det er, som

saat, Noget, jeg kun vil henstille til Overveelse. Endelig har jeg endnu kun den Henstilling, at det forekommer mig, at der af Hensyn til Indholdet af § 9, hvorefter Loven jo paa en Maade faaer tilbagevirkende Kraft, bør gives en vis Frist til at gjøre sig bekendt og fortrølig med Loven, inden den træder i fuld Kraft med alle sine Virkninger. Der er foreskrevet i første Linie i § 9, at Loven skal træde i Kraft den 1ste Januar 1890. I dette Døielik ere vi jo adstillede nogle Maaneder derfra, men det er mig tydeligt, at hvis Loven overhovedet udkommer før første Januar 1890, vil det ikke være saa grumme lang Tid før. Men hvis denne Lov udkommer en 8—14 Dage eller selv 3 Uger før den første Januar 1890, var det dog vel maaste muligt, at det var en vel kort Tid for alle Vedkommende til ret at blive bekendt med den. Det er jo desværre saaledes, at man ikke kan gaa ud fra, at Rigsdagens Forhandlinger følges med Opmærksomhed af alle Folk rundt om, selv ikke af Sagsførere og Jurister, og jeg tror fremdeles ogsaa, at man kan gaa ud fra, at Lovtidenden heller ikke er en meget dyndet eller almindelig Lektüre rundt om i Landet. Man har i Virkeligheden i den Henseende næsten kun de kjære Aviser, og Folks Kundskaber om, hvad der passerer beror til svende og sidst i Særdeleshed paa, hvad der staar i Aviserne. Men det er dog muligt, at Aviserne kunne negligere Et eller Andet, eller i alt Fald undlade strax at bringe Meddelelse derom. Det er jo Noget, man kan tage nærmere under Overveelse, naar man ser, til hvad Tid Loven overhovedet kan udkomme, men med denne længere Frist mener jeg naturligvis ikke en aarevis Frist, men en Frist af et Par Maaneder. Videre end disse Smaaemærkninger har jeg ikke at gjøre.

Beth: Efter de Bemærkninger, som den ærede Justitsminister gjorde, og derunder ogsaa, at der var indløbet en Unøiagtighed, ialtfald i Motiverne til § 8, er denne Paragraf jo at forstaa saaledes, at der er ment 4 Maaneder fra Dommens Afgjælse, og naar dette er Tilfældet, saa vil man sikkert ogsaa let finde en Udtrykksmaade, som ikke lader nogen Tvivl tilbage i saa Henseende. Selve denne Frist har jeg ikke Noget at erindre imod, men finder den ret heldig; derimod kan jeg slutte mig til, hvad der nu fremkom fra det ærede Medlem fra Viborg (Klein), at den Frist af 14 Dage, der i det sidste Stykke af § 7 fastsættes til en ny Stævningens Udtagelse for det Tilfælde, at Sagen først afvises, er lodlig knap.